

Vigsel til besvær

DE FLESTE HAR FÅTT MED seg at Kampen kirke i Oslo bispedømme har gjort tjeneste som ramme omkring en partnerskapsinngåelse med påfølgende velsigneshandling. Om man ser bort fra kongelige bryllup har få begivenheter av slikt slag vært gjenstand for større offentlig oppmerksomhet.

Fra første ferd har paret, hvorav den ene halvdel er leder for Åpen kirkegruppe, valgt å iføre seg offerrollen og fremstille det som om de helt uforstyldt er blitt gjenstand for medieoppstyr og offentlig oppmerksomhet rundt en begivenhet som egentlig skulle ha forløpt i den ro og orden som vanligvis danner rammen om det slekt og venner inviteres til å være med på i slike sammenhenger. Ansvar for at det gikk som det gikk, skal i sin helhet ligge på Oslo biskop som i tolvte time og – ifølge denne versjon av historien – helt uten grunn forsøkte å stanse begivenhetsforløpet.

Fremstillingen er i beste fall ufullstendig. Allerede en uke før handlingen i Kampen kirke ble den forhåndsannonsert og forhåndsapplaudert av landets statsminister, for sikkerhets skyld i en tale til Arbeiderpartiets landsstyre. Ikke alle par kan regne med å oppnå en tilsvarende oppmerksomhet omkring sine bryllupsplaner. Omtalen, som fikk hedersplassen i en oppregning av Regjeringen Stoltenbergs velgjerninger, er så vidt bemerkelsesverdig at den fortjener å gjengis i sin helhet:

«Den andre personen jeg vil nevne, er *Gard Realf Nielsen*. Han har verken fått mer penger eller bedre velferdstilbud – i hvert fall ikke som jeg kjenner til. Men han har fått oppfylt et av sine største ønsker. Et ønske som for de aller fleste av oss er en selvfølge. Han kan endelig *gifte seg med den han er glad i*. Fredag om en uke inngår han partnerskap på Kampen. Så snart loven trer i kraft, vil dette partnerskapet konverteres til ekteskap.

Gard er medlem av Arbeiderpartiet og leder av Åpen kirkegruppe. Han har i lang tid kjempet for at han og Lasse Sandaker skal kunne gi hverandre sitt ja.

I juni ble den nye ekteskapsloven vedtatt etter lang debatt. Jeg tror vi er mange som er stolte over å ha kunne stått sammen med Gard og andre modige engasjerte i kampen for denne loven. Jeg vil gratulere dem begge med ekteskapsinngåelsen.

På forrige landsstyremøte hørte vi Kim Friele fortelle om hvor lang og hard homofiles kamp for likestilling har vært. Jeg tror det gjorde inntrykk på oss alle.

Det handler om rettferdighet, likebehandling og om å behandle alle borgere

med anstendighet. Og det handler om at Gards og Lasses kjærlighet er like verdifull som heterofile menneskers.»

Tankesprangene er mange og lange i dette bemerkelsesverdige stykke politisk retorikk. Om det er statsministeren som omtaler en kommende statsbegivenhet eller partilederen som omtaler en partibegivenhet, er ikke lett å avgjøre. Under enhver omstendighet må man ha lov til å gå ut fra at denne iscenesettelsen av det planlagte Kampen-arrangementet ikke fant sted uten parets vitende og vilje. Uforberedt på at begivenheten skulle brukes for alt den var verdt i offentligheten (les: mediene), kan de knapt ha vært.

Denne politiske innrammingen gjør det lettere å forstå justisminister Storbergets sanseløse tabloid-angrep på Oslo biskop for å oppfordre til hatvold mot homofile ved ikke å akseptere den nye statsautoriserte definisjon av ekteskapet som grunnlag for kirkens lære og vigselforselspraksis. I sin åpenbare urimelighet føyer angrepet seg bare altfor godt inn i rekken av uryddige forsøk på å bruke politiske og økonomiske maktmidler for å presse kirken til å endre sine ordninger.

For å forebygge den uryddighet som nå utfolder seg i kjølvannet av den politiske prosess rundt den nye ekteskapsloven, understreket Stortinget at der ikke skal finne sted noen sammenblanding av borgerlig og kirkelig vigselforsel. Samtidig avviste det samme storting med knapt flertall det ønske Norges Kristne Råd hadde fremmet om en utredning av en ordning med obligatorisk borgerlig ekteskapsinngåelse. Det skjedde fordi SV fant det opportunt å sette sitt eget partiprogram til side for ikke å gå glipp av en mulighet til å legge press på kirken.

Det er nesten like oppsiktsvekkende i sin prinsippløshet som det er at justisministeren unnlater å rydde opp i den delen av begivenhet Kampen som er hans eget ansvar. Dommere har naturligvis like lite med å utøve sin lovfestede vigselforselsmyndighet i kirken som prester og biskoper har med å utøve sin i tinghuset. Når gangsynet er så svekket hos enkelte at de ikke er i stand til å se noe som er så selvinnlysende, må det være justisministerens plikt å få slutt på uryddigheten ved å gi sine folk klar beskjed om hvor grensen går.

Så får biskopene forsøke å holde styr på sine.

Inge Lønning